

се срещнат с председателя на БРЦК Л.Каравелов, с Ловчанския комитет и лично с В.Левски - ръководителя на вътрешните комитети. Пратеници с тайни задачи осъществявали връзките между войводата, Т.Мъгуреле, Букурещ и Ловеч.⁶¹ През пролетта на 1871 г. Хитов подпомогнал А.Кънчев за пребиваването му в Белград и го препратил при Левски през Т.Мъгуреле и Д.Хр.Попов до Ловеч. Почти по същото време помогнал и на Д.Общи (който изявил желание да работи в България) да намери Попов и чрез него Левски. Но, както показват изворите, в тези два случая войводата действал диференцирано. Докато А.Кънчев получил пълна подкрепа и препоръка от него, за Общи, когото познавал от по-рано, той се въздържал да даде категорична препоръка, а оставил на емигрантските дейци и на Ловчанския комитет да решат да бъде ли насочен към Левски или не. От своя страна и Д.Хр.Попов, предвид видимите резерви на П.Хитов, бил доста сдържан при изпращането му в Ловеч и го оставил да чака в Румъния. В крайна сметка Левски решил да се срещнат и наредил на ловчанци да го изпратят при него.⁶²

Споменатото по-горе участие на П.Хитов в разговорите и споразуменията на БРЦК с Омладината през 1871 г. също доказва, че в една от най-дейните и плодотворни години от работата на организацията той се чувствал като част от нея и допринасял за инициативите ѝ. Това му участие е важно и по другата спомената причина: в Белград той дружал със сръбски и черногорски омладинци и се договорил именно с тях за организиране на чети при избухването на въстанието чрез един от известните и влиятелни южнославянски революционери, също свързан с Омладината - черногорския сердар Перо Матанович. Този факт показва ясно очевидните предпочитания на Хитов към южнославянските революционери, от които с основание, както и БРЦК, очаквал реална помощ и дейно сътрудничество в освободителната борба на своя народ.⁶³ Тази линия на доверие и контакти с представители на революционните среди в Сърбия, Черна гора и сръбските области под турска власт продължава и в по-късните му инициативи до Източната криза и по време на нея. Това от своя страна дава основание да преценим още веднъж, че обвиненията на някои емигранти и съответно на късни автори към него, че бил "сърбофил", че "се водел" по политиката на официална Сърбия и от нея определял поведението си в българското революционно движение, са не само пресилени, но и неверни.

П.Хитов, напротив, показвал явно предпочитание към революционните и демократичните сили в Сърбия и другите южнославянски земи и виждал, както и БРЦК, надежда за съвместни координирани действия именно с тях. Омладината и привържениците ѝ били най-радикалните и постоянни критици на правителствата в Сърбия и Черна гора. Фактически те съставяли опозицията в тези страни, включително и по националната политика на двете правителства и монарсите. В това отношение Хитов следва собственото си убеждение, до което стигнал през продължителното си пребиваване в Сърбия. Но това убеждение е аналогично, всъщност съпада с ясната и категорична постановка за съюзниците на българите в революцията в първата Програма на БРК - по същество текст, включен и в приетия през 1872 г. Устав на БРЦК. Тук Л.Каравелов формулира сътрудничеството с народите и органи-